

ΑΘΗΝΑΙ ΗΜΕΡΑ ΤΗ ΗΜΕΡΑ.

Τὸν μεσημερινὸν μας ὕπνον διέκοψεν ἡ προχθεσινὴ βροχὴ λίαν βασιδουζουκικῶς.

Ὅλιγου δεῖν καὶ θὰ τὴν κατηρώμεθα, ἂν μὴ ὥχρον καὶ κεκονιαμένον μᾶς παρίστατο τὸ φάσμα τοῦ δημάρχου μας κ. Σούτζου.

Φαντασθῆτε ὅτι πρὸς τιμωρίαν τοῦ ἠθέλαμεν νὰ τρέξωμεν κατόπιν τοῦ κ. Σούτζου, νὰ τὸν ἐπαναφέρωμεν εἰς Ἀθήνας καὶ νὰ τὸν κρατήσωμεν δλόγυμνον κάτωθεν τοῦ δρμητικωτάτου ἐκείνου οὐρανοῦ καταρράκτου διὰ νὰ τὸν λούσωμεν πατόκορφα, καὶ νὰ τὸν ξεπλύνωμεν μέχρι τῶν ριζῶν τῶν ἐρυθρῶν του γενείων ἀπὸ τὴν κόνιν του.

Ναί, κυρίαί μου, τὴν κόνιν τοῦ, διότι αὐτὸς τὴν διατηρεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τὴν διατηρεῖ εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς κόνιν Ἀγίου τινος, ὡς ἅγιον λείψανον.

Ὡς ἡ Κέρκυρα ἔχει τὸν ἅγιόν της καὶ ἡ Ζάκυνθος τὸν ἰδικόν της, ἔχουν καὶ αἱ Ἀθῆναι τὴν ἁγίαν των κόνιν ἢ σκόνην ἣν καὶ παραδίδουν εὐλαβῶς ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην δημοτικὴν ἀρχήν.

Πρώτην φορὰν ὁ οὐρανὸς ἔκαμε τόσον σφοδρὸν πόλεμον ἐναντίον ἁγίου ἰθαγενεὺς ἐν πλήρει θέρει, καθ' ἣν ἐποχὴν δηλαδὴ ἡ πολιοῦχος σκόνη ἦτις ἀντεκατέστησε τὴν Παλλάδα σὲ ὑποχρεοῖ εἰς τὴν ἐλαφροτέραν πνοὴν ἀνέμου. νὰ

τὴν λατρεύς μέχρι δακρύων ψάλλων τοὺς ὑψηλοτέρους ὕμνους ἐκ τοῦ Ἀπανθίσματος τῶν βλασφημιῶν καὶ ὕβρεων.

Ἀλλ' ἤνοιξεν ὁ οὐρανὸς τοὺς καταρράκτας του καὶ ἀπὸ ἐτρύπωσε πάντα διαβάτην εὗρεν τὴν θεὰν σκόνην μόνην ξετρυπωμένην καὶ τὴν ἐκύλισε εἰς βορβορώδεις χεϊμάρρους δι' ὧν τῶν ὁδῶν εἰς δσας ὑπονύμους εὗρεν ἐμπρὸς του.

Κατήρχοντο ἐρυθροὶ οἱ χεϊμάρροι πρὸς τὸν Σιδηρόδρομον καὶ ἐπλημύρουσαν ὁδοῦ· καὶ μαγαζεῖα καὶ ὑπόγεια καὶ παρέρουρον παντοδαπὰς ἀκαθαρσίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν σκόνην μέχρι ξεχαλικώματος τῶν ὁδῶν. Πού δὲ καὶ που ἐφαίνετο κατάφορτος καὶ περιρρεόμενος ἰθαγενὴς τοῦ Μαῦτου ψάλτης, καρτερικῶς, ὡς πάντοτε, ὑποφέρων καὶ τὸν κατακλυσμὸν ἐκείνον.

Ἰστατο εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ μετὰ τὰ μακρὰ του ὦτα ἀποστάζοντα καὶ καταβιβασμένα :

μόνος
ἀνάμεσα ὅτ' ἀ κύματα λησμονημέτοις ὁδοι

Τὰ πάντα ἐξέπλυνεν αὐτὴ ἡ βροχὴ καὶ μόνον τὸν ρύπον τῆς Ὄρας ἀφῆκεν ὅπου ἦτον.

Τὸν ἀνεγνώσαμεν καὶ μετὰ τὴν βροχὴν καὶ τὸν εὖρομεν αὐτοῦσιον τετυπωμένον εἰς τὴν Ὄραν τῆς προτεριαίας λέγοντα καὶ μωρολογούντα περὶ διαμαρτυρίας Θεσσαλῶν κατὰ τῆς ἐνώσεως, ὡς μὴ γενομένης πρωθυπουργοῦντος τοῦ κ. Τρικούπη.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE.

Τὸ Τολέδο εἶνε ἡ μεγαλειτέρα καὶ ἐπισημοτέρα τῆς Νεαπόλεως ὁδός· εἶνε ἡ κυριωτέρα φλέψ τοῦ γιγαντώδους τοῦ σώματος, ἐν ἣ ἀπὸ βαθύς ὄρθρου μέχρι βαθύας νυκτός σφριγᾷ ἀκοίμητος ἡ θορυβώδης καὶ πολυάσχολος ζωὴ. Διήκει ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ Δάντου μέχρι τῆς πλατείας τοῦ Ἀγίου Φερδινάνδου, εἰς αὐτὴν δὲ, ὡς ρύακες εἰς εὐρὺν ποταμὸν, εἰσβάλλουσιν ἐκατέρωθεν πολυπληθεῖς δρομίσκοι, ὧν οἱ μὲν ἀνιόντες ἄγουσι πρὸς τὸ ἀνωφερὲς τῆς πόλεως μέρος, τὸ Corso, οἱ δὲ κατιόντες πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς συνοικίας. Ὁ εὐφύεστατος φλωρεντίνος συγγραφεὺς Yorick, ὁ τὸ ἀριστον τῶν περὶ Νεαπόλεως βιβλίων γράψας, παρέβαλε τὴν ὁδὸν ταύτην καὶ τοὺς ἐκατέρωθεν δρομίσκους πρὸς ὑπερμεγέθη σπονδυλικὴν στήλην ἰχθύος τερατώδους μετὰ τῶν ἐξατρωμένων ἐξ αὐτῆς πλευρῶν. Εἰς τῶν δρομίσκων πούτων, μία τῶν πλευρῶν, ὅπως θέλετε, εἶνε καὶ τὸ Vico Campana, κείμενον παρὰ τὴν ἐγκατιὰν τοῦ Τολέδου, ἐγγὺς τοῦ Ἀγίου Φερδινάνδου, φέρων εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Δημαρχείου, οὐχὶ πολὺ μακρὸς, στενὸς καὶ ἀκάθαρτος ὡς πᾶσαι τῆς πόλεως αἱ ὁδοί, εἴπερ τις δὲ καὶ ἄλλος θορυβώδης καὶ εἰς τῶν μᾶλλον χαρακτηριστικῶν.

Vico Campana δηλοῖ Ὀδὸν Κωδῶνων, καὶ εἰκότως τις ὑποίτησιν ὅτι παρ' αὐτὴν ἴσως κείνται πολλοὶ ναοί, καὶ ἐπομένως πολλοὶ κώδωνες· ἀλλ' οὐδὲν τοῦτου ἀπατηλότερον, καὶ ἅμα τις εἰσχωρήσῃ ἐν αὐτῇ καὶ εὐθέως θ' ἀπαλλαγῇ τῆς πλάνης. Ἐξ ὧν τῶν ἀπειραριθμῶν ἤχων, ὅσους ἐφεύρε ποτὲ ὁ θνητὸς πρὸς δεινὴν βέβανον τοῦ ἀκουστικοῦ τυμπάνου τοῦ πλησίον, μόνος ὁ ἤχος τῶν κωδῶνων δὲν ἤπχηε ἐν τῇ μέσῳ τῆς βοῆς καὶ τοῦ ἀλαλαγμοῦ τῆς συνοικίας ἐκείνης. Εἶνε ἀκριβῶς τὸ μόνον ὄργανον, ὅπερ λείπει ἀπὸ τῆς καταχθονίου ἐκείνης συναυλίας. Ἀπῆντησα ἐν αὐτῇ μυρία ὄντα καὶ μυρία ἀντικείμενα, καὶ ἐστιατόρια, καὶ παντοπωλεῖα, καὶ καφενεῖα, καὶ κουρεῖα, καὶ κρεωπωλεῖα, καὶ ἀρτοποιεῖα, καὶ ἄλλα ἀνώνυμα ἐντευκτήρια ὑπαγόμενα ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπιτήρησιν τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων· ἀπῆντησα ἀνθρώπους πάσης τάξεως, καὶ παιδιὰ ἡμίγυμνα, καὶ ἐπαίτας, καὶ αἰδοῦς πλάνητας, καὶ μοναχοὺς, καὶ ἀνθοπώλιδας, καὶ θυρωροὺς· ἀπῆντησα καὶ ἀγελάδας, καὶ ἵππους, καὶ ὄνους, καὶ κύνες, καὶ αἶγας, καὶ γαλαῖς, καὶ ὄρνιθας. Ὁ ποὺς μου προσέκοψε πολλάκις κατὰ θραυσμάτων ὕελου, κατὰ σκευῶν πηλίνων, κατὰ λεθῆτων διερωγῶτων, κατὰ παλαιῶν ὑποδημάτων, κατὰ θνησιμαίων, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ κατ' οὐσιῶν ἄλλων στεριῶν καὶ μὴ, μὴ ὑπαγομένων βεβαίως εἰς τὰ τιμολόγια τῶν μυρεψῶν. Κώδωνας ὅμως οὐδέποτε εἶδον ἢ ἀνεκάλυψά που.

Ἄλλ' ἂν δὲν ἐξέπλυνεν τὸ ἄρθρον ἐκείνο τῆς Ὠρας, ἐξεθώρατεν ὅμως τὸ κατ' αὐτὸν διάφορον τῆς Πρωίας, τὸ εὖ ὥστε καὶ τοὶ εἶχε στοιχειοθετηθῇ μετὰ στοιχεῖα τῶν 12 ἢ Ἐφημερίδων ἥτις τὸ ἀνεδημοσίευσεν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τὰς ὀλίγας κατὰ Κουμουνοδούρου γραμμάς τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ἄλλ' ἐνῷ ἠλπίζομεν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ νὰ ἔχωμεν τὸ ἀπροχώρητον, εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ἤρχισαμεν ὀριστικῶς προχωροῦντες διότι μετὰ ὅλον τὸν κακὸν οἰωνὸν τὴν Τρίτην ἤρξατο εἰσελαύνων ὁ στρατός μας—ὁ νεαρός, κ. Φιλήμων;—καὶ κατέλαβε τὸ Δημαριό.

Μετὰ τὴν ἀρνητικὴν αὐτὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν Ἄρταν τοιούτου ἐξόχως πολεμικοῦ στοιχείου οἷον εἶναι ὁ ἡμέτερος στρατός, οἱ εἰρηνοφιλοὶ σκέπτονται ν' ἀνεγείρῃσιν ἀνδριάντα τῷ Κουμουνοδούρῳ ἐπιγράφοντες, ὅπισθεν μὲν τοῦ βάθρου τὸ περὶ **Φὸν Ράδοβιτς** ἄρθρον τῆς Ἐφημερίδος, ἔμπροσθεν δὲ τὰ ἐξῆς περὶ Κουμουνοδούρου ἀξιωματικὰ αὐτῆς λόγια :

«Εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται εἰς τὸν γηραιὸν τῆς πείρας καὶ τῆς μεγάλης ψυχικῆς ἰσχύος ἄνδρα, ὅστις ἐνεκαρτέρησεν ἐκεῖ ὅπου πᾶς ἄλλος ἐξ ἡμῶν οὔτε διέξοδον ὁμαλὴν θὰ εὕρισκεν, οὔτε γόνιμον ἠδύνατο νὰ ἔχῃ, ἀλλὰ θ' ἀπηλπίζετο καὶ θὰ ἐμούντζονετο.»

Τοιοῦτον μούντζωμα μετ' εὐγνωμοσύνης ἡ Ἑλλάς ἀπὸ πολλοῦ περιμένει.

Μὰ τέλος πάντων ἂς τὴν μουντζώσουν οἱ πολιτικοὶ τῆς μήπως καὶ πάρῃ ἐπάνω τῆς.

Διατὶ τότε ἡ ὁδὸς αὕτη ἀπεκλήθη ὁδὸς Κωδῶνων; Ὁ μολογῶ εἰλικρινῶς ὅτι τὸ ἀγνοῶ, οὐδ' ἐγίνωσκον τοῦτο οἱ φίλοι, πρὸς οὓς πολλὰκις ἀπέτεινα τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Ὡς εἰς πάσας τὰς ἀρχαίας πόλεις συμβαίνει, ὁδοὶ τινες διετήρησαν τὸ πανάρχαιον αὐτῶν ὄνομα, εἰ καὶ ἡ αἰτία δι' ἣν ἀπεκλήθησαν, τοῦ χρόνου προϊόντος, ἐξέλιπε πάντως, καὶ οὕτως ἡ ὀνοματοθεσία τῶν ὁδῶν διαφόρων πόλεων κατανατᾷ ἐνίοτε περίεργος λίαν. Ἀλλοτε, κατὰ τοὺς μέσους ἰδίως αἰῶνας, εἰθιστο ἵνα οἱ ἐκάστην συντεχνίαν ἀπαρτίζοντες κατέχωσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν· ἀλλὰ τὸ ἔθιμον τοῦτο μικρὸν κατὰ μικρὸν κατηργήθη, καθόσον αἱ διάφοροι κοινωνικαὶ καὶ ἱστορικαὶ περιπέτειαι πάσης πόλεως καὶ τὴν ἀρχαίαν ρυμοτομίαν ἐκάστοτε μετέβαλον, καὶ πολλὰ ἀπηρχαιωμένα ἔθνη μετέτρεψαν ἢ καὶ ἀπῆλειψαν ὀλοτελῶς. Ἀλλὰ, καίπερ τοῦ αἰτίου ἐκλιπόντος, τὸ ὄνομα ἐν τούτοις ἔμεινεν ἐπιζῶν, καὶ οὕτω μέχρι τῆς σήμερον εὐρηνται ἐν Νεαπόλει ὁδοὶ ἀποκαλούμεναι ὁδὸς Ἑμπορών, ὁδὸς Χρυσόχων, ὁδὸς Σχοινοπλόκων, ὁδὸς Ἀμαζιναίων, καὶ προσετίθεται ὁδὸς Αἰδομένων Πενήτων! Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶναι ὅτι ἐν τῶν τῶν ὁδῶν τούτων ἡ ὀνομασία οὐ μόνον δὲν ἐξηγεῖται ποσῶς ἐκ τῆς ὀψείας καὶ τῆς χρησιμότητος αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς φανεράν εὐρίσκεται ἀντίφασιν μετὰ τῆς καταστάσεως αὐτῶν. Οὕτω, λόγου χάριν, ὑπάρχει δρομίσκος τις ἀποκαλούμενος ὁδὸς Ἡλίου, καὶ ἄλλος ὁδὸς τῶν Ὠραίων

Πολλοὶ κακοκέφαλοι μὴ λησμονοῦντες ἐν μέσῳ τούτων παιάνων καὶ ὕμνων ἐπὶ τῇ καταλήψει μᾶς ἐρωτῶσι :

— Τί γίνεται ὁ Τομαρόπουλος;

Ἐπάρχουν δὲ μερικοὶ οἱ ὁποῖοι εἰς ἀπάντησιν κουμβόνονται ἐσπευσμένως ὥστε λησμονήσαντες.

— Τί τρέχει; μήπως εἶναι ἔδω;

Πουριτάνος,

ΚΟΡΕΟΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ.

Κοιμῶμαι καὶ ὀνειρεύομαι κάτι ὠραῖα πράγματα· ἀλλ' αἴφνης βεῦμα κνισμῶν διατρέχον καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα μ' ἐξυπνᾷ· συμμορία κορέων ἐπέδραμε τὰ μέλη μου καὶ προξενεῖ τριμερῆς βιαιοπραγίας· στέλλω τ' ἀποσπάσματα τῶν δακτύλων μου εἰς καταδίωξιν τῶν.

Πῶς μὲ τρώγει τὸ σῶμά μου!

Μὰ ἐπὶ τέλους, Θεέ, ἔχουν δίκαιον ὅσα σοῦ ψάλλουν οἱ θεολόγοι, εἶσαι μυστήριον, εἶσαι ἀκατάληπτος. Στὸ Θεό σου (ἂν ἔχῃς) ἀντὶ τὴν δημιουργίαν τὸν κόσμον εἰς ἑπτὰ ἡμέρας μὲ κορέους καὶ σκνίπας καὶ τόσα ἄλλα μικροθήρια καὶ μεγαθήρια, δὲν τὸν ἐδημιούργεις εἰς ἕξ μόνον χωρὶς αὐτὰ, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐσκόπευες κατόπιν νὰ πλάσῃς καὶ τὴν γυναῖκα;

Ἀλλὰ τί νὰ σὲ κάμω· εἶσαι ἀνεύθυνος καὶ σὺ ὅπως ὅλοι οἱ ἐπὶ τῶν θρόνων· πιστεύσέ με, Θεέ, ἂν μοῦ ἐπρότει-

Ἀνθέων καὶ τῶν Ὠραίων Γυναικῶν. Ἄλλ' εἰς μὲν τὸν πρῶτον, ρυπαρὸν καὶ σκολιόν, οὐδέποτε ὁ Φοῖβος διανοήθη νὰ ρίψῃ οὐδὲ μίαν κἂν ἀκτίνα, διότι, καὶ ἂν ἔτι τὸ ἐπεθύμει, δὲν θὰ τὸ ἐπέτρεπον αὐτῷ αἱ ὕψηλαί, πολυόροφοι οἰκίαι, ἐξ ὧν ἡ ὁδὸς περιστοιχίζεται, οἱ δὲ τῶν ἱσογειῶν κατόικοι, ἐκ τῶν τῆς πενιχρότερης τάξεως, ἀναγκάζονται πολλὰκις ν' ἀναπληρῶσι διὰ λυχνίας καπνίζούσης καὶ ἀμαυρᾷ τὸν λαμπρὸν τῆς ἡμέρας φωστῆρα. Ὅταν δὲ εὕρῃμον καὶ ποιητικὸν καὶ ἂν τυγχάνῃ τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου, τὸ μὲν φυτικὸν βασιλεῖον ἐκπροσωποῦσιν ἐν αὐτῷ μόνον τὰ σπηδόμενα ἐντὸς τοῦ βορβορίου φύλλα καὶ στελέχη κραμβῶν, τὸ δὲ ζωικὸν χονδροειδεῖς λαχανοπώλιδες καὶ ἰχθυοπώλιδες, αἷτινες οὐδὲ τὴν παραμικροτέραν δύνανται ν' ἀξιῶσι συγγένειαν μετὰ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

Ἰσως ἐκ τῶν κωδῶνων ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ἡ περὶ τῆς πρόκειται ὁδὸς, διότι ἐν ἀπωτάτῃ ἐποχῇ ὑπῆρχοντο ἐν αὐτῇ χαλκεῖς κατασκευάζοντες κώδωνας. Ἰσως ὑπῆρκετό που ἐκεῖ ναός, τοὺς κώδωνας ἔχων εὐήχους καὶ βροντοφώνους. Ἰσως . . . ἀλλ' αἱ εἰκασίαι αὗται εἰσὶν ἀνωφελεῖς, διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ πρᾶγμα δὲν ἐνδιαφέρει λίαν τοὺς ἀναγνώστας, ὅπως οὐδ' ἐμὲ, εἰλικρινῶς τὸ ὁμολογῶ, μ' ἐνδιαφέρει περισσότερον.

Κατ' ὅλην τὴν ὁδὸν ταύτην ἐπὶ ἐξάμηνον ὅλον, εἶδον αὐτὴν ἐκ τοῦ σῦνεγγυς, ἐσπούδασα καὶ ἐμελέτησα αὐτὴν